

BİRİNCİ BÖLÜM

Prensler Salonu'nda uzun ve yorucu bir gece daha başlamıştı. Staffen Irve adında bir Yüce Vampir, Paris Skyle ve bana rapor veriyordu. Paris Skyle yaklaşık sekiz yüz yaşındaydı ve yaşayan en eski vampirdi. Dalgalı beyaz saçları, uzun ve gri renkli bir sakalı vardı; sağ kulağını da uzun yıllar önce bir dövüşte kaybetmişti.

Üç yıldır savaş ortamında görev yapmakta olan Staffen Irve, bize Yaraların Savaşı'nda (vampir ve vampanezlerin ortak özelliği olan parmak ucu yaraları, savaşın bu isimle bilinmesine yol açmıştı) yaşadıklarını özetliyordu. Garip bir savaşı bu. Büyük muharebeler olmuyor, taraflardan hiçbiri ateşli silah ya da bomba kullanmıyordu. Vampirler ve vampanezler sadece göğüs göğüse çarpışabilecekleri –kılıç, sopa ve mızrak gibi– silahları kullanıyorlardı. Savaş küçük küçük çatışmalardan ibaretti; bu çatışmalarda üç-dört vampir ve hemen hemen aynı sayıda vampanez birbirlerine saldırıp ölümüne dövüşüyorlardı.

Yakın zamanda katıldığı bir çatışmayı anlatmakta olan Staffen Irve, “Biz dört kişiydik, onlarsa üç,” dedi. “Fakat vampanezler epey tecrübelidiler; benim emrimdeki vampirlerin ise henüz ağzı süt kokuyordu. Bir vampanezi

öldürdüm; fakat diğer ikisi, adamlarımdan ikisini öldürüp diğerinin bir kolunu keserek kaçtılar.”

“Vampanezlerden herhangi biri Lordlarından bahsetti mi?” diye sordu Paris.

“Hayır efendim. Canlı olarak yakaladıklarım sorularına gülmekle yetinmiyorlar, işkence altında bile.”

Lordlarının peşine düşeli altı yıl olmuştu ve bu süre boyunca onun nerede olduğu hakkında en ufak bir bilgiye dahi erişememiştik. Henüz bir vampaneze dönüştürülmediğini biliyorduk –birkaç vampanezden, vampanez olmadan önce onların yaşam tarzlarını ve âdetlerini öğrendiğini duymuştuk– ve genel kanı, eğer Bay Tiny’nin kehanetini boşa çıkarmak istiyorsak bu Vampanez Lordu’nu kavmin başına geçmeden önce bulup öldürmek zorunda olduğumuzdu.

Bir grup Yüce Vampir, Paris’le konuşmak için bekliyordu. Staffen Irve ayrılırken onlar da öne doğru hareket ettiler; fakat ben onlara durmalarını işaret ettim. Bir bardak ılık kan alıp tek kulaklı Prens’e uzattım. Gülümseyerek elimdeki bardağı aldı ve içindeki sıvıyı kana kana içti; sonra da dudaklarındaki kırmızı izleri, titreyen elinin tersiyle sildi. Savaş konseyini yönetmenin, yaşlı vampiri oldukça yordduğu belliydi.

Paris’in sağlığı konusunda endişeliydim. “Geceyi burada noktalamak ister misin?” diye sordum ona.

Başını iki yana salladı ve “Henüz erken,” diye mırıldandı.

“Ama senin için değil,” dedi arkamdan gelen tanıdık bir ses... Bu Bay Crepsley’ydi. Kırmızı pelerinli vampir zamanının çoğunu yanımda geçiriyor, bana danışmanlık yapıyor ve cesaret veriyordu. Tuhaf bir konumdaydı doğrusu. Sıradan bir vampir olduğu için herhangi bir rütbeye sahip değildi ve en düşük kıdemli Yüce Vampirlere bile boyun eğmek zorundaydı. Fakat aynı zamanda beni gözetiminde tuttuğu için, gayriresmî olarak bir Vampir Prensi’nin gücüne sahipti (sürekli onun tavsiyelerine uyuyordum ne de olsa). Aslında Bay Crepsley, Paris Skyle’dan sonra en kıdemli vampirdi, ama kimse bunu açıkça kabul etmiyordu. Vampir protokolü... Gel de çık işin içinden!

Elini Paris’in omzuna koyan Bay Crepsley, “Dinlenmelisin,” dedi. “Bu savaş çok uzun süreceğe benziyor. Henüz işin başındayken kendini fazla yormamalısın. Sana ileride ihtiyacımız olacak.”

“Saçmalık!” diyerek güldü Paris. “Darren ve sen geleceğimizesiniz. Bense geçmişte kaldım Larten. Eğer bu savaş korktuğumuz kadar uzarsa, sonunu görebileceğimi sanmıyorum. Bu yüzden, şimdi bir şeyler yapmazsam hiçbir zaman yapamam.”

Bay Crepsley tam itiraz etmeye hazırlanıyordu ki Paris onu bir parmak hareketiyle susturdu. “Yaşlı bir baykuş, kendisine ne kadar genç ve kuvvetli olduğunun söylenmesinden nefret eder. Artık bir ayağım çukurda ve bunun aksini iddia eden ya aptal, ya yalancı ya da her ikisidir.”

Bay Crepsley saygılı bir tavırla başını eğerek, “Pekâlâ,” dedi. “Seninle tartışmayacağım.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” diyen Paris yorgun argın tahtına doğru yürüdü. “Fakat bu gece gerçekten de yorucu bir geceydi. Bu Yüce Vampir grubuyla da konuştuktan sonra gidip tabutuma yatacağım. Darren ben olmadan idare edebilecek mi?”

“Tabii ki,” dedi Bay Crepsley kendinden emin bir şekilde. Sonra da Yüce Vampirler bana doğru yaklaşırken, gerektiği takdirde bana tavsiyede bulunmak için hemen arkamda yerini aldı.

Şafak söktüğünde, Paris hâlâ tabutuna gidememişti. Yüce Vampirlerle konuşulması gereken bir sürü şey vardı –vampanezlerin hareketlerine dair raporları inceleyerek, Lordlarının saklanmış olabileceği yeri bulmaya çalışıyorlardı– ve yaşlı Prens salondan ayrıldığında neredeyse öğlen olmuştu.

Kısa bir ara verip yemek yedikten sonra yeni Yüce Vampirlere savaş eğitimi veren üç eğitmenle konuştum. Ardından da, daha önce hiç savaşmamış iki yeni Yüce Vampir’i savaşa yollamak zorunda kaldım. Savaşa gidenler için yapılan kısa töreni –alınlarına vampir kanı sürüp eski bir savaş duası okuyarak– tamamlayıp onlara bol şans diledim; sonra da onları vampanez öldürmeye –ya da ölmeye– yolladım.

Vampirlerin çeşitli sorunları ve istekleriyle ilgilenmeye gelmişti sıra. Bir Prens olarak, akla gelebilecek her konuda bir şeyler yapmam isteniyordu benden. Hak ederek değil, tesadüfen Prens olmuş genç ve tecrübesiz bir yarı-vampirdim sadece; ama kavmin üyelerinin Prenslere olan

güveni sonsuzdu. Bana da Paris ve diğerleri kadar saygı gösteriliyordu.

Son vampir de gittikten sonra, salonun arka tarafına önceden asmış olduğum hamakta üç saat uyudum. Uyanıldığında az pişmiş ve tuzlanmış yabandomuzu eti yiyip yanında su, ardından da küçük bir kupa kan içtim. Sonra yeniden tahtıma dönüp planlar, entrikalar ve raporlar içinde kayboldum.

İKİNCİ BÖLÜM

Duyduğum bir çığlıkla aniden uyandım.

Yattığım yerde hızla doğrulup hamağımдан fırladım ve kayalık bir mağaradan ibaret odamın soğuk ve sert zeminine düştüm. Elim, sürekli yanımda taşıdığım kısa kılıca giderdi istemsizce. Sonra ansızın uyanmış olmanın getirdiği sis perdesi kayboldu: Az önceki çığlığın sahibi, kâbus görmekte olan Harkat'tan başkası değildi.

Harkat Mulds bir Küçük İnsan'dı. Lacivert cübbe giyen ve Bay Tiny için çalışan kısa boylu bir yaratıktı. Bir zamanlar insan olduğu halde, ne kim olduğunu ne de nerede yaşadığını hatırlıyordu. Öldüğünde ruhu dünyada mahsur kalmış, daha sonra Bay Tiny onu yeni ve güdük bir bedende yeniden hayata döndürmüştü.

“Harkat,” diye mırıldanıp onu sertçe sarstım. “Uyan. Yine kötü bir rüya görüyorsun.”

Harkat'ın gözkapakları yoktu, fakat uyurken kocaman yeşil gözlerinin ferisi sönüyordu; şimdise o gözler yeniden parlamaya başlamıştı. Yüksek sesle inleyen Harkat, tıpkı az önce benim yaptığım gibi yuvarlanarak hamağımдан düştü ve “Ejderhalar!” diye bağırdı. Sesi, sürekli takmak zorunda

olduğu maske yüzünden boğuk çıkıyordu. Bizim soluduğumuz havayı en fazla on-on iki saat soluyabiliyordu; maskesi olmazsa ölürdü. “Ejderhalar!” diye bağırdı yeniden.

“Hayır Harkat,” dedim. “Rüya görüyorsun, ejderha falan yok burada.”

Harkat o tuhaf gözleriyle bir süre boş boş bana baktı; ardından gevşeyip ağzındaki maskeyi indirdi. Daha çok bir yarığı andıran büyük ve gri renkli, yamuk bir ağız ıkımtı şimdi ortaya. “Özür dilerim Darren. Seni... uyandırdım mı?”

“Hayır,” diye yalan söyledim. “Zaten uyanmıştıım.”

Yeniden hamağıma oturdum ve bir süre Harkat’ı inceledim. Son derece çirkin bir yaratık olduğu su götürmez bir gerçektir. Cansız, gri bir tene sahip, tıknaz biriydi. Kulakları ve burnu yoktu, kafa derisinin altında kalan iki delik sayesinde duyuyordu. Ne koku ne de tat alma duyusu vardı. Hiç saçı yoktu. Yuvarlak yeşil gözlere, küçük sivri dişlere, koyu gri bir dile sahipti. Yüzü tıpkı Doktor Frankeştayn’ın yarattığı canavarınki gibi çok sayıda dikişle tutturulmuştu.

Öte yandan, ben de bir manken sayılmazdım doğrusu; eli yüzü düzgün vampir sayısı öylesine azdı ki! Yüzüm ve bedenim yara ve yanık izi içindeydi. Bu izlerin birçoğunu Kabul Sınavları sırasında (bundan iki yıl önce, ikinci girişimde geçmiştim bu sınavı) edinmiştim. Ayrıca ilk seferde alevler içinde kalıp yandığımdan, artık kabak gibi keldim.

Harkat en yakın dostlarımdan biriydi. İki kere hayatımı kurtarmıştı: Birincisi Vampirler Dağı’na gelmek için

yaptığımız yolculuk sırasında vahşi bir ayının saldırısına uğradığımda, ikincisi ise başarısız olduğum ilk sınavda vampir domuzlarla boğuşurken. Onu birkaç yıldır bu kâbuslarla boğuşurken görmek beni çok üzüyordu doğrusu.

“Bu kâbus da diğerlerinin aynısı mıydı?” diye sordum.

“Evet,” dedi, başını sallayarak. “Uçsuz bucaksız, kurak bir yerde yürüyordum. Gökyüzü kıpkırmızıydı. Bir şey arıyor... ama ne aradığımı bilmiyordum. İçi sivri kazıklarla dolu çukurlar vardı. Bir ejderhanın saldırısına uğradım. Onunla boğuşup kaçmasını sağladım... ama ardından bir tane daha geldi. Sonra bir tane daha. Sonra da...” Dertli bir halde iç geçirdi.

Harkat konuşmaya başladığı ilk günden bu yana kendisini epey geliştirmişti. İlk başlarda, iki üç kelimedede bir durup nefes almak zorunda kalıyordu; fakat artık nefes alıp verişini düzenlemeyi öğrenmişti ve yalnızca uzun cümlelerde duraklıyordu.

“Gölge adamlar da orada mıydı?” diye sordum. Bazen rüyalarında gölgeden ibaret adamlar Harkat’ı kovalıyor, ona eziyet ediyorlardı.

“Hayır, bu sefer onlar yoktu,” dedi Harkat. “Ama sanırım sen beni uyandırmıydın... onlar da gelecekti.” Harkat’ın yüzünde yeşil ter damlaları vardı; omuzları da hafifçe titriyordu. Bu kâbuslar onu öylesine rahatsız ediyordu ki, mümkün olduğunca uyanık kalmaya çalışıyor, yetmiş iki saatte bir en fazla dört beş saat uyuyordu.